

Benjamin Bezek

ZGODBE VSAKDANA

Risba: Tamara Korošec

Okamenela graščakinja in njenih dvanajst psov

Vam povem eno od Velike Planine. Na Veliki Planini je bila nekoč graščina. V njej je živela graščakinja, ki je imela dvanajst (12) psov. Graščakinja je bila zelo skopa. Nikomur ni ničesar dala. Eden revež je rekel: "Če ji nobeden ne more priti do živega, jaz ji zagotovo bom!"

Šel je h graščakinja na Planino in jo prosil za kosček kruha. Prinesla mu je kosti. Rekel ji je: "To je za pse!"

Še enkrat jo je prosil. Graščakinja mu je odgovorila: "Na njivi sta repa in korenje!"

Rekel ji je: "To je za prašiče. Jaz ne bom tega jedel!"

Še naprej jo je prosil za kosček kruha, toda graščakinja mu ga ni hotela dati. Končno je nanj napodila svoje pse. Revež se je pred njimi komaj skril na skalo. Graščakinja pa je preklel. Graščina se je pogreznila v tla, graščakinja in njenih 12 psov pa so se spremenili v kamne.

Še danes se na Veliki Planini (Pasje pečine) vidi okamenela graščakinja in njenih 12 psov.

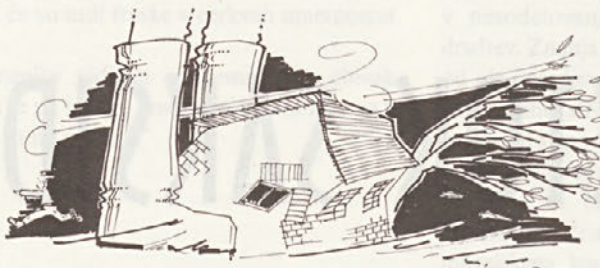
Pripovedovala je Ančka Žagar iz Kopišč, 2.8.1997

"Boga so kuhali"

V drvarski hiši na Veliki Planini je bilo pet drvarjev. Eden se je spomnil in je s križa snel Boga, vrغل v lonec in so ga kuhali.

Eez eas je eden od njih stopil k loncu in zael pokušati, ee je Bog že skuhan in kako diši. Takrat je nastal vihar, grozno je pihalo in v bajto je prišel majhen možieek, ki pa je pred njihovimi oemi zael rasti in postajal vse veeji in veeji. Drvarje je postalo strah, popustili so lonec in kuho Boga in zbežali iz koe.

Vsi, ki so bili pri tem poeetju zraven,

kasneje niso umrli naravne smrti. Eden je bil Štebaverjev iz Godiea, eden je bil iz Nevelj, eden iz Bistrieice. Štebaverjevga so kasneje moški nagovarjali in mu ponujali 2 litra vina samo ee pove, kako je bilo, ko so Boga kuhali. Pa je raje moleal. Samo to je povedal, da je tak veter nastal, da kaj takega nikoli vee v življenju ni doživel.

Božje stvari je najbolje pustiti pri miru.

Pripovedovala je Ančka Žagar iz Kopišč, 2.8.1997

Čudaška žena iz Planine

Gospa Ivanka Melive je bila doma iz Planine. Tam je oče imel žago in trgovino. Spominjala se je, da je v kraju živela nekoliko čudaška ženska, ki ni imela običajnih stikov z drugimi krajani, zato so se okoli nje začele plesti nenavadne zgodbe.

Vedno je imela na glavi ruto in ljudje so govorili, da zato, ker je imela na glavi rožičke.

Tudi je imela lastnosti, ki so bile neobičajne in za druge težko razumljive. Vaščani so vozili govedo piti k skupnemu napajalniku. Večina jih je na poti do napajalnika imela hude težave z govedom, ki je bilo neposlušno in je uhajalo v škodo. Ta ženska je imela tudi kravo, ki pa je bila popolnoma poslušna. Starka je šla naprej, krava pa brez povoden za njo, vendar tako, da ni na vsej poti niti poskusila pomuliti kako travo ali zelenje.

Temu so se vsi zelo čudili.

Nekoč je oče Ivanki in njeni sestri naročil, naj neseta določeno pošto ravno tej

ženski. Ubogali sta in šli. Ženska je pošto sprejela in obema rekla: "Ker sta bili tako pridni, bom pa vsaki dala po en kosček potice." To rekoč je odšla v sobo in za seboj zaprla vrata.

Punci sta se v hodniku spogledali in v zadregi nista vedeli, kaj bi naredili. Ivanka je z rokami sestri pokazala, da ona ne bo jedla. Sestra pa je neodločena za sebe samo skomignila z rameni. Čez čas se ženska vrne, toda le z enim kosčkom potice in ga izroči sestri. Ivanki pa je rekla: "Ti si pa tako rekla, da ne boš vzela potice!"

Gospa Ivanka še na stara leta ni našla prave razlage za ta nenavaden dogodek.

Ob neki drugi priliki je žandar prinesel sporočilo, da je bil sin te ženske umorjen. V tistih časih so take novice prišle počasi, časopisov, ki bi o tem pisali, ni bilo. Žandar je šel z novico proti hiši, ki je stala nekoliko bolj na vzpetini. Predno je prišel do hiše, se je na pragu pokazala ženska in mu rekla: "Ni treba hoditi sem gor, že vse vem!" Presenečen se je obrnil in šel nazaj.

Pripovedovala je Olga Bezek iz Ankarana, 1997